

Mateja 9:18-26

18 Un, Viņam ar tiem runājot, redzi, viens vecākais atnāca, metās Viņa priekšā zemē un sacīja: "Mana meita nupat nomira, bet nāc, uzlic Tu viņai Savu roku, tad tā taps dzīva."

19 Un Jēzus cēlās un sekoja viņam ar Saviem mācekļiem.

20 Un redzi, viena sieva, kas divpadsmit gadus bija slimojusi ar asiņošanu, pienāca no muguras un aizskāra Viņa drēbju vīli,

21 jo tā sacīja pati pie sevis: "Kaut tik vien Viņa drēbes varētu aizskart, tad es taptu vesela."

22 Tad Jēzus, pagriezies un to ieraudzījis, sacīja: "Ņemies drošu sirdi, meita! Tava ticība tev palīdzējusi." Un sieva tapa vesela tanī pašā stundā.

23 Kad Jēzus ienāca vecākā namā un redzēja stabulniekus un uztrauktus ļaudis,

24 Viņš tiem uzsauca: "Atkāpieties! Jo meitene nav mirusi, bet guļ." Un tie Viņu izsmēja.

25 Bet, kad ļaužu pulku izdzina ārā, Viņš iegāja iekšā un satvēra to pie rokas, tad meitene piecēlās.

26 Un šī slava izpaudās pa visu zemi.

Lūka 8:40-56

40 Kad Jēzus atgriezās atpakaļ, ļaudis Viņu saņēma, jo visi Viņu gaidīja.

41 Un redzi, tur nāca vīrs, vārdā Jairs; tas bija sinagogas priekšnieks. Un, nokritis Jēzum pie kājām, viņš To lūdza nākt viņa namā,

42 jo viņam bija viena vienīga meitiņa ap divpadsmit gadu veca, un tā gulēja uz miršanu. Un, Viņam ejot, ļaudis drūzmējās ap Viņu.

43 Un kāda sieva, kas divpadsmit gadus sirga ar asiņošanu un kuru neviens nebija varējis dziedināt,

44 piegājusi no mugurpuses, aizskāra Viņa drēbju vīli, un tūdaļ asins tecēšana nostājās.

45 Bet Jēzus jautāja: "Kas Mani ir aizskāris?" Un, kad visi liedzās, tad Pēteris un viņa biedri sacīja: "Meistar, ļaudis Tev laužas virsū un Tevi spiež."

46 Bet Jēzus sacīja: "Mani kāds ir aizskāris, jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis."

47 Bet sieva, redzēdama, ka viņa nav palikusi apslēpta, trīcēdama nāca un nometās Viņa priekšā ceļos un izstāstīja visu ļaužu priekšā, kādas vainas dēļ tā bija Viņu aizskārusi un ka viņa tūdaļ bija kļuvusi vesela.

48 Bet Viņš tai sacīja: "Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi, ej ar mieru!"

49 Un, Viņam vēl runājot, nāk kāds sinagogas vecākā sūtīts cilvēks un saka: "Tava meitiņa ir mirusi, neapgrūtini Mācītāju."

50 Bet Jēzus, to dzirdējis, tam teica: "Nebīsties, tici tikai, un viņa taps izglābta."

51 Un, namā iegājis, Viņš nevienam neatļāva iet līdzī, izņemot Pēteri, Jāni un Jēkabu un meitenes tēvu un māti.

52 Un visi to apraudāja un nožēloja; bet Viņš sacīja: "Neraudiet, viņa nav mirusi, viņa guļ."

53 Tad tie Viņu izsmēja, zinādami, ka tā bija nomirusi,

54 bet Viņš satvēra tās roku un sauca: "Meitiņ, celies augšā!"

55 Un viņas gars atgriezās, un viņa tūdaļ uzcēlās, un Viņš pavēlēja tai dot ēst.

56 Un viņas vecāki bija iztrūkušies. Bet Viņš tiem piekodināja nestāstīt nevienam par notikušo.

Pieskārieni

Pieskāriens un vēlme pieskarties ir neatņemama cilvēka būtības izpausme. Pieskāriens pasaka vairāk kā vārdi. Cilvēks pieskaras kad vēlas pārliecināties par īstenību. Kā šaubīgais Toms dzirdot par Jēzus augšāmcelšanos. Pieskārienā cilvēks nosaka kādas lietas galīgo vērtību. Kā šuvējs izmeklējot audumu - vispirms ar acu skatienu, tad noteikti aptaustot to. Mīloši vecāki nevar atturēties paņemt savu mīluli rokās un citreiz mazliet pamurcīt. Bet ir arī cilvēku attiecībās vai pieejā lietām pieskārieni, kas tikai bezjēdzīgi pārcilā kaut ko no vienas vietas uz otru. Mēs sakām - apgramsta. Šodienas evaņģēlijā Jairs lūdz Jēzum pieskarties viņa meitiņai. Kāda sieva pieskaras Jēzum. Šie ir īpaši pieskārieni. Viens ir ticības pieskāriens Dievam. Otrs ir Dieva varenības pieskāriens cilvēkam.

Nepareizā sieva

Tā sieva, tā nabaga cietusī sieva ir "nepareiza" daudzos aspektos. Tā laika skatījumā viņa ir kaut kas nepareizs ja viņa tik ilgi slimo, un tāpēc noteikti viņa ir nešķīsta. Vēl vairāk, kā nešķīstā viņa nedrīkst atrasties normālu cilvēku sabiedrībā. Katrs, kas viņai pieskartos paliktu pats nešķīsts. Tu drīksti pat mest tādām ar akmeni, lai tikai turētu nešķīsto no sevis pa gabalu. Bet šī sieva - tieši pūli iekšā. Slepūs. Ja cilvēki viņu atpazītu, tad viņa dzīva mājās nepārnāktu. Bet viņas pieskāriens nevis Jēzu padara nešķīstu, bet viņa pati top dziedināta. Šodienas skatījumā nepareiza var likties viņas ticība. Viņa savā prātā ir izdomājusi kādu teoriju, kādu plānu, kas robežojas ar mānticību. **jo tā sacīja pati pie sevis: "Kaut tik vien Viņa drēbes varētu aizskart, tad es taptu vesela."** Viņa to ir izprātojusi pati savā prātā. Bet viņas pieskāriens sasniedz Kristu. Nevis nepareizais veids, bet gan pareizais saturs ir tas, kas sasniedz Kristu. Nav svarīgi kādā veidā, bet svarīgi Kam viņa savā ticībā pieskārs. Šis nav aicinājums uz visai ekstravagantām pieejām ticībā, bet šis ir stāsts par koncentrētību uz Kristu kā vienīgo risinājumu. **44 piegājusi no mugurpuses, aizskāra Viņa drēbju vīli, un tūdaļ asins tecēšana nostājās. 45 Bet Jēzus jautāja: "Kas Mani ir aizskāris?" Un, kad visi dziedāja, tad Pēteris un viņa biedri sacīja: "Meistar, ļaudis Tev laužas virsū un Tevi spiež."** **46 Bet Jēzus sacīja: "Mani kāds ir aizskāris, jo Es jūtu, ka spēks no Manis ir izgājis."** Ceļā pie Jaira meitiņas Jēzus piedzīvo desmitiem, varbūt simtiem virsū laužošu pieskārienu - apbrīnas, ziņkāres, izziņas, sajūsmas, testa uz īstumu pieskārienus, bet noreagē uz vienu vienīgo - ticības pieskārienu. **47 Bet sieva, redzēdama, ka viņa nav palikusi apslēpta, trīcēdama nāca un nometās Viņa priekšā ceļos un izstāstīja visu ļaužu priekšā, kādas vainas dēļ tā bija Viņu aizskārusi un ka viņa tūdaļ bija kļuvusi vesela. 48 Bet Viņš tai sacīja: "Mana meita, tava ticība tev ir palīdzējusi, ej ar mieru!"** Kaut mums šodien būtu tāda ticība uz Kristu kā tai daudz cietušajai sievai todien!

Izsmieklis

Tālākais stāsts ir ne mazāk dīvains. Jairs. Sinagogas priekšnieks. Tuvāka saikne ar dievnamu ir grūti iedomājama. Tas nozīmē reliģijai un ticības lietām tā kā būtu jābūt pašsaprotamām un respektētām šai vietā sanākušajiem cilvēkiem. Bet tā vietā - **23 Kad Jēzus ienāca vecākā namā un redzēja stabulniekus un uztrauktus ļaudis, 24 Viņš tiem uzsauca: "Atkāpieties! Jo meitene nav mirusi, bet gul."** Un tie Viņu izsmēja. Stabulnieki un uztrauktie ļaudis ir par maksu algojami profesionāli raudātāji un cilvēku raudinātāji. Viņi var spēlēt, gaudot, skaļi vaimanāt dienām, ja samaksā. Arī bērū viesi acīmredzot smeļ - tagad te nu kāds nāks un jauks ārā bērū rituālu ar savu māžošanu. Un tas ir savādi, ka citreiz pat ļoti reliģiozās vietās un pasākumos reliģijas un pragmatisma ir atliektiem galiem, bet ticība ir nulle. Esmu redzējis vietas, kurās cilvēki turas pie dažnedažādiem saviem reliģiskiem priekšstatiem, bet par ticību labāk nerunāsim. Tas viņiem neliekas saprātīgi. Sinagogas priekšnieks, protams, ja neticētu Jēzum, neietu pie viņa. Bet viesi!? Ir tā, ka viņi pat jādzen ārā. Šie pragmatiskie ņirgas. Šis kontingents labāk izsmies Dievu nekā atzīs savu ticības impotenci. Viņi nekad neredzēs Dieva varenību. **51 Un, namā iegājis, Viņš nevienam neatļāva iet līdzī, izņemot Pēteri, Jāni un Jēkabu un meitenes tēvu un māti.** Neļauj pasaules ņirgām un pragmatismam aprīt tavu ticību. Labāk ir būt ticīgam muļķim kopā ar Dievu, nekā pārgudram ņirgam kopā ar pasauli. Dievs gribēs šeit pieskarties.

Āmen.